

дюкянть и сѣдна на едно столче като каза на Енчу: „гладенъ сжмъ. Нѣмали нѣщо за ядение.“ Той му отговори: „нѣмамъ, но ако почакашъ ще ти разбъркамъ малко яйца съ масло.“ Андонъ му каза: „по-скоро заното сжмъ гладенъ.“ Добрѣ; но кажими отъ дѣ идишъ? „попитаго Енчу.“ Отъ Колибитѣ. Ходихъ да раздамъ прежда за шейци. Тѣзи сутрина подранихъ и не си взехъ хлѣбъ, ама много угладихъ, каза му Андонъ. Андонъ, до дѣто се приготи ястието, сѣдна и за да не даде сжмиѣние, че е отъ четата, почна да играе кончина съ находящитѣ се селени въ дюкянть, а Енчу щѣше да приготи ястието. Напротивъ той отиде да извѣсти на Турцитѣ въ това село, че такъвъ единъ непознатъ челоуѣкъ е дошелъ при него и не го знае отъ дѣ е и какъвъ е, когато Андонъ тайно го поздрави отъ въиводата и на него са повѣри, че е дошелъ да занесе хлѣбъ на другаритѣ си, що чакали въ крайтъ на селото. Слѣдъ малко, въоружени Турци, заобиколиха дюкянть, дѣто бѣше Андонъ. Всичкитѣ селени останаха като вмъртвени, като видяха, че сж заобиколени неизвѣстно защо. Гръмогласно извика мухтаринътъ къмъ Андона: „теслимъ олъ“ (прѣдай се). Андонъ нѣмаше какво да стори противъ толкова сила. Гладътъ бѣше го изумилъ и не знаеше какъ да постъпи; въ мислитѣ му са въображаваше само ѣденіе. Той забрави че имаше револверъ въ поясътъ си. Като го хванаха Турцитѣ, натиснаха го звѣреки, извиха ржцѣтъ муда го въраватъ, като го мушкаха съ колѣнитѣ си, въ кръстътъ и въ слабинитѣ му, а други го хлوناха по главата съ дръжкитѣ на пушкитѣ си; беше обезумѣлъ. Растръшуваха го и намѣриха въ поясътъ му револверътъ и го питаха защо е дошелъ въ селото. Той отговори съ схванатитѣ си челюсти отъ прѣгладнѣдостъ, че е гладенъ и иска хлѣбъ. Тѣ го нахраниха;